

Dacă previziunile lui Marx s-ar fi împlinit, atunci la ora asta comunismul trebuia să fie biruitor pe toate meridianele Pământului, iar rolul statelor - implicit al politicilor promovate de acestea – să scadă treptat-treptat, până la dispariția lor totală. Căci – nu-i așa? – cine s-ar mai sinchisi de guverne, granițe, politici naționale și celelalte marafeturi de acest gen într-o societate de dimensiuni planetare, unde fericirea s-ar asimila cu supunerea oarbă în fața unei doctrine sterilizante până la depersonalizarea definitivă (forma paroxistică a colectivismului, asupra căruia am fost avertizați de Hermann von Keyserling!), iar uniformitatea ar lua locul fraternității! N-a fost să fie așa, vizionarismul lui Marx a fost dezavuat până la nimicire de către adepții parascoveniilor sale, adică de către toți aceia care, după ce au pus mâna pe putere în numele idealurilor comuniste, au ajuns să creadă despre ei înșiși că sunt predestinați și de neînlocuit. Și iac-așa, îmbolnăviți fără leac de această sumbră revelație, ei n-au mai precupețit nici un efort pentru a-și vedea pus la treabă marele vis al vieții - acel teribil malaxor politico-ideologic (reeditarea în variantă modernă a taurului de aramă al lui Phalaris), capabil să zdrobească de-a valma oasele și conștiințele adversarilor reali ori numai bănuți.

Nici vorbă ca în asemenea condiții rolul statului să scadă, atâta timp cât sateliții Moscovei căutau din răzputeri să schimbe macazul politic, prin trecerea de la obligatoria mișcare centripetă din perioada stalinistă, la o tot mai accelerată mișcare centrifugală în anii ce au urmat până la dispariția comunismului european!

Prăbușirea imperiului sovietic a atras după sine două evenimente de-o excepțională însemnătate internațională:

a) Sfârșitul războiului rece, sau mai exact sfârșitul războiului de 77 de ani (1914-1991), după cum susține distinsul istoric Neagu Djuvara în cartea sa

O scurtă istorie a românilor;

b) Apariția de noi state în Europa și Asia, toate preocupate să descopere cea mai convenabilă formulă de compromis între păstrarea unei independențe incerte și aflarea unei certe umbrelor protectoare.

În pofida structurii sale nu doar asimetrică - Vestul devansează cu mult Estul, ci și extrem de greoaie din pricina mentalităților specifice perimetrelor naționale, Uniunea Europeană se dovedește a fi practic singura megacomunitate care oferă șanse reale de redresare unor țări ca România, nu cu mult timp în urmă ieșite din universul concentraționar al comunismului.

Ce-ar trebui să facă România în interiorul acestui conglomerat multistatal? În linii generale cam ceea ce i s-a cerut cu atâta insistență încă din perioada de preaderare: muncă și responsabilitate, reducerea birocrăției și stârpirea corupției, instaurarea deplinei legalități și restrângerea infraționalității în toate mediile și la toate nivelurile sociale. Din păcate a făcut-o dezamăgitor la vremea respectivă și o face neconvingător și astăzi, la mai bine de doi ani de la aderare, de parcă o fatalitate pusă pe șotii primejdioase ar ține să se distreze luând seama la străduințele românilor de a-și tăia cu tot dinadinsul craca de sub picioare...

Ce să ne mai mire atunci că în România de azi întâlnești la tot pasul cele mai surprinzătoare contradicții, care departe de-a se rușina de nevrednicia lor, continuă să-și afișeze zi de zi și ceas de ceas nesimțirea demnă de cartea recordurilor în ale indolenței și potlogăriilor: vezi câmpii întinse lăsate în paragină, în timp ce supermagazinele apărute ca ciupercile după ploaie se fălesc nevoie-mare cu galantarele pline de produse fade, aduse de peste mări și țări

(România importă peste 70% din necesarul alimentelor de bază); vezi cete de milogi și zdrențăroși care cată cu jind spre mașinile fătoase ale ciocoilor, unde aceștia își tolănesc osânda și-și rumegă planurile viitoarelor țepuiri; vezi gropi la tot pasul și mașini îngrămădite pe trotuare, încât bieții pietoni fac slalom printre ele, cu bucuria secretă că iată, cu ajutorul lui Dumnezeu va mai trece o zi fără ca ei să fie accidentați, așa cum se întâmplă de atâtea și atâtea ori ba în stațiile de autobuz, ba pe locurile marcate, ba pe acele porțiuni de stradă care de-al naibii taie calea șoferilor foarte grăbiți ori nițel afumați; și mai vezi mutrele grave ale politicianilor, preocupați în campania electorală (precum în cea din noiembrie 2008), să promită ceea ce de-acuma știe oricine că nu vor putea în vecii vecilor să facă, iar mai apoi – mai exact până la viitoarea campanie, să-și trâmbețeze bunele intenții și să-și justifice enormele neîmpliniri.

Căci lucru bine știut de toată lumea, politica este una dintre cele mai atractive îndeletniciri pentru acei dintre români care n-au una cât de cât rentabilă și bine precizată, sau – după caz – pentru aceia care socot că a sosit vremea fie să prindă oleacă de cheag, fie să iasă cu ceva în evidență. În ceea ce privește grosul românilor, tot atât de bine se știe că năzdrăvana de politică este principala și nepuizabila lor distracție.

Și astfel, cei puțini și aleși se screm să facă ceea ce ei speră să fie politică de rang istoric și pentru asta nu omit să se bălăcărească mai ceva ca la ușa cortului, în vreme ce poporul muncitor și mai puțin muncitor ba se distrează, ba-i înjură pe toți de-a valma. Atâta doar că dacă românului îi crapă măseaua după dezbaterile politice, străinii manifestă o atare rezervă față de înverșunata politică dâmbovițeană, încât nu am știre ca vreo voce românească să se facă auzită în marea politică internațională.

Iar ceea ce nu vedem, auzim și deducem. Auzim, de pildă, că politicienii corupți de la noi, mai exact aceia cu acte și dosare răsdoveditoare, că acestea sunt cele două categorii fundamentale de politicieni români – corupți și corupți cu acte doveditoare, deci politicienii cu acte în regulă, nici măcar nu se gândesc să-și dea demisia, atâta timp cât Traian Băsescu nu dă socoteală pentru flota românească dispărută ca măgaru-n ceață. Iar președintele ce explicații mai poate să dea, când unii binevoitori ne demonstrează negru pe alb că flota trebuia odată și odată să fie lichidată, întrucât statul român de-abia după această acțiune bine gândită și profund patriotică a putut să facă economii serioase prin neplata lefurilor marinarilor!...

În pofida acestor evidențe deloc încurajatoare, eu am convingerea că în România lucrurile vor lua, nu peste mult timp, o întorsătură favorabilă prin acțiunea conjugată a doi factori – unul intern, celălalt venit din afară:

1) Apariția unor politicieni și demnitari români, în egală măsură cinstiți și capabili, care nu doar prin măsurile întreprinse, ci și prin exemplul oferit de propria conduită, vor contribui decisiv la asanarea societății și vor pune bazele unei adevărate clase politice eficiente, apreciată și respectată;

2) Mai devreme sau mai târziu, după modelul oferit de americani, Consiliul și Parlamentul European vor coordona întreaga activitate legislativă și executivă în țările membre ale Europei unite, ceea ce pe de o parte va restrânge simțitor sfera de acțiune a actualelor parlamente naționale – ele vor deveni foruri legislative cu atribuții regionale, iar pe de altă parte va duce la o semnificativă scădere a cheltuielilor cu campaniile electorale ba pentru desemnarea președinților, ba pentru alegerile naționale generale, ba pentru europarlamentare.

AUTOR: George Petrovai

www.sighet-online.ro